

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 486/2010-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť P. H., T., a J. K., B., zastúpených advokátom JUDr. A. C., PhD., Advokátska kancelária, Š., ktorou namietajú porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Ntok 2/04 z 3. novembra 2008 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tost 2/2009 z 26. februára 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. H. a J. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. mája 2009 doručená sťažnosť P. H. (ďalej len „sťažovateľ“) a J. K. – sestry sťažovateľa (ďalej len „sťažovateľka“ spolu len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. A. C., PhD.,

ktorou namietajú porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Ntok 2/04 z 3. novembra 2008 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tost 2/2009 z 26. februára 2009.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 T 45/96 z 30. septembra 1998 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 6/99 zo 17. marca 1999 uznaný vinným z trestného činu falšovania a pozmeňovania peňazí a cenných papierov formou spolupáchateľstva podľa § 140 ods. 2 a 3 písm. b) a § 9 ods. 2 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v jednočinnom súbehu s trestným činom podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 250 ods. 1 a 3 písm. b) a § 9 ods. 2 Trestného zákona čiastočne dokonaným a čiastočne nedokonaným v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov, pre výkon ktorého bol zaradený do I. nápravno-výchovnej skupiny.

Po doručení rozsudku najvyššieho súdu podal sťažovateľ podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona, ktorú generálny prokurátor Slovenskej republiky neakceptoval. Následne sťažovateľka podala návrh na obnovu konania na krajskom súde. Konanie o návrhu na povolenie obnovy konania bolo vedené pod sp. zn. 1 Ntok 2/2004. Krajský súd návrh sťažovateľky na obnovu konania uznesením z 18. septembra 2006 zamietol. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 To 106/2006 zrušil napadnuté uznesenie (z dôvodu, že sťažovateľ nemal v konaní o obnove konania obhajcu) a krajskému súdu uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Krajský súd uznesením č. k. 1 Ntok 2/04-262 z 3. novembra 2008 návrh sťažovateľky zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka a obhajkyňa sťažovateľa sťažnosť, o ktorej najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Tost 2/2009 z 26. februára

2009 rozhodol tak, že ju zamietol z dôvodu, že sa plne stotožnil s rozhodnutím krajského súdu.

3. Podľa názoru sťažovateľov krajský súd, ako aj najvyšší súd napadnutými rozhodnutiami porušili základné právo sťažovateľov na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 37 ods. 3 listiny, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru. Na základe uvedeného sťažovateľa navrhli, aby ústavný súd sťažnosť prijal na ďalšie konanie a po jej prerokovaní nálezom rozhodol o porušení nimi označených práv napadnutými rozhodnutiami, rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 2/2009 z 26. februára 2009, ako aj rozhodnutia naň nadväzujúce zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, priznal sťažovateľom finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € a trovy právneho zastúpenia. Ústavný súd pre úplnosť poznamenáva, že text odôvodnenia sťažnosti je uvádzaný len pre porušenie práv sťažovateľa (možno usudzovať, že sťažovateľa, pozn.), ale výrok rozhodnutia, ktorým má ústavný súd vo veci rozhodnúť, je formulovaný pre oboch sťažovateľov, pričom je potrebné zdôrazniť, že vzhľadom na charakter konania, v ktorom k porušeniu práv malo dôjsť, je postavenie účastníkov konania odlišné.

II.

4. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

5. Predmetom sťažnosti je sťažovateľmi namietané porušenie ich základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 37 ods. 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Ntok 2/04 z 3. novembra 2008 a postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 2/2009 z 26. februára 2009.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 37 ods. 3 listiny všetci účastníci sú si v konaní rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o... oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

- a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu,
- b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby,
- c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú,
- d) vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe,
- e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom alebo týmto jazykom nehovorí.

Podľa § 393 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) ak sa skončilo trestné stíhanie vedené proti určitej osobe právoplatným rozsudkom, právoplatným trestným rozkazom alebo právoplatným uznesením, možno v trestnom stíhaní tej istej osoby pre ten istý skutok pokračovať, len ak bola povolená obnova konania.

Podľa § 394 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr nežné, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so

skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 396 ods. 1 Trestného poriadku obnovu konania možno povoliť len na návrh oprávnenej osoby. Podľa odseku 3 tohto ustanovenia v prospech obvineného môžu návrh na povolenie obnovy konania podať okrem obvineného aj osoby, ktoré by mohli podať v jeho prospech odvolanie.

6. Sťažovatelia sa vo svojej sťažnosti domáhali zrušenia uznesenia najvyššieho súdu, keď namietali, že najvyšší súd v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia krajského súdu porušil nimi označené práva zaručené ústavou, listinou a dohovorom najmä tým, že napriek presvedčeniu sťažovateľov o splnení podmienok na povolenie obnovy konania, k jej povoleniu zo strany všeobecných súdov nedošlo.

7. Sťažovatelia v konaní pred ústavným súdom namietali, že «... krajský súd, ako aj najvyšší súd pri rozhodovaní v predmetnej veci tým, že vôbec nereagoval na ... argumentáciu sťažovateľa a nepreskúmal komplexne návrhy sťažovateľov, ba dokonca sa návrhmi na vykonanie dôkazov nezaoberal, nepostupoval dôsledne v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z ustanovenia o základných zásadách trestného konania § 2 ods. 10 až 14 Trestného poriadku a relevantnej judikatúry ESLP, ktorou je pri svojom rozhodovaní tiež nespochybniteľne viazaný, a preto jeho konanie nebolo v súlade s princípmi spravodlivého procesu a dôsledky jeho pochybenia sú v neprospech sťažovateľa. ... Najvyšší súd, ako aj krajský súd zanedbali vykonanie dôkazov navrhovaných sťažovateľmi a v rozpore so zákonom ani nerozhodli o ich zamietnutí. Najvyšší súd ako aj krajský súd presvedčivo nezdôvodnili prečo ... uvedené dôkazy nie je vhodné vykonať, hoci okolnosti a dôkazy vykonané v konaní o obnove konania svedčili o manipulácii so svedeckými výpoveďami...».

8. Účelom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je zaručiť každému prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01).

Podľa judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v príslušnom právnom konaní. Takýmto predpisom v posudzovanej veci je zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov.

Ústavný súd už rovnako vyslovil, že do obsahu práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

Sťažovatelia sami uvádzajú, že sú si vedomí toho, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01 a ďalšie).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

9. Sťažovatelia vo svojej sťažnosti namietajú, že napadnutými rozhodnutiami došlo k porušeniu ich práv zaručených v ústave, listine a dohovore tým, že krajský súd zamietol návrh sťažovateľky – sestry odsúdeného sťažovateľa na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 2 T 45/96 a najvyšší súd sťažnosť sťažovateľky a obhajkyne sťažovateľa JUDr. J. Z. zamietol.

V prípade sťažnosti sťažovateľov tvoria zákonný rámec úpravy relevantné ustanovenia Trestného poriadku v časti upravujúcej obnovu konania (§ 393 a nasl. Trestného poriadku). V konkrétnych okolnostiach danej veci je zásadnou otázkou ústavná akceptovateľnosť napadnutých rozhodnutí, t. j. uznesenie krajského súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania a zamietnutie sťažnosti podanej proti tomuto uzneseniu. Ústavný súd preto skúmal, či v danom prípade krajský súd dostatočne objasnil dôvody zamietnutia návrhu sťažovateľky na povolenie obnovy konania a najvyšší súd dostatočne objasnil dôvody, pre ktoré podanú sťažnosť proti rozhodnutiu krajského súdu zamietol. Ústavný súd preskúmal, či relevantné ustanovenia Trestného poriadku neboli aplikované spôsobom, ktorý by signalizoval porušenie sťažovateľmi označených práv a slobôd.

10. Krajský súd v konaní na povolenie obnovy konania uskutočnil verejné pojednávania vo veci 30. októbra 2007, 21. januára 2008, 18. februára 2008, 21. apríla 2008 a 3. novembra 2008, v rámci ktorých v súlade s návrhom sťažovateľky uskutočnil výsluch svedkov J. K., Mgr. P. D. a Ľ. Š., od výsluchu upustil u Ľ. S. pre jeho úmrtie, a výsluch M. Z., na ktorú bol v danom čase vydaný zatykač a nedostavovala sa ani na vlastné hlavné pojednávania, ako aj opakovaný výsluch M. H. nechala sťažovateľka na úvahe súdu. Krajský súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že *„výsluchom svedkyne M. Z. a svedkyne M. H. by krajský súd opakoval už vykonané dôkazy a výsledok takto vykonaných dôkazov by pre krajský súd nepriniesol žiadne nové skutočnosti ohľadne skutku, pre ktorý bol P. H. odsúdený. Krajský súd ani vzhľadom na vykonané dokazovanie dožiadanim z Českej republiky v nadväznosti na výpoveď M. V., ktorý bol vypočutý v prípravnom konaní ..., ako aj opakovanými výpoveďami už vypočutých svedkov J. K. a Ľ. Š., ktorí boli vypočutí aj*

v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní, neboli preukázané žiadne nové skutočnosti súdu skôr nežné, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine. Ani výpoveď navrhnutého svedka Mgr. P. D. nezrejmila žiadne nové okolnosti, ktoré by mali vplyv na zmenu rozhodnutia o vine odsúdeného P. H.“. Na základe uvedených skutočností krajský súd rozhodol, že „na podklade... podaného návrhu nezistil žiadne nové skutočnosti a dôkazy, ktoré by same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi súdu skôr známymi mohli viesť k inému rozhodnutiu súdu o jeho vine a treste a tak zamietol návrh sestry odsúdeného P. H., J. K. na povolenie obnovy konania podľa § 399 ods. 2 Tr. por.“.

11. Najvyšší súd sťažnosť podanú sťažovateľkou, ako aj právnu zástupkyňou sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí 26. februára 2009 a vo svojom rozhodnutí sp. zn. 6 Tost 2/2009 uviedol, že „Krajský súd v Košiciach sa podrobne zaoberal dôvodmi, ktoré predniesla jednak sestra odsúdeného P. H. – J. K. a jednak jeho obhajkyňa JUDr. J. Z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa so závermi Krajského súdu v Košiciach úplne stotožňuje a odkazuje na ne, nemajúc k nim viac čo dodať.

V zásade opierajúc sa o tie isté dôvody, ktoré uviedol Krajský súd v Košiciach, Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že obnova konanie je mimoriadny opravný prostriedok, účelom ktorého je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli rozhodujúcemu orgánu, v danom prípade súdu skôr známe a teda v právoplatnom rozsudku sa ani nemohli brať do úvahy. Súčasne však, tieto nové skutočnosti musia byť tak závažné, že odôvodňujú zásah do stability a nezmeniteľnosti právoplatného odsudzujúceho rozsudku. Tieto však v danom prípade zistené neboli. Účelom obnovy konania preto nie je revízia pôvodného trestného stíhania ani verifikovanie pôvodne vykonaných dôkazov, či spochybňovanie spôsobu, akým ich hodnotil súd v pôvodnom konaní, tieto sú totiž nezvratné, nemožno ich meniť ani inak korigovať a dôkazy, ktoré už boli vykonané v pôvodnom konaní nemožno opakovať.“.

Ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovatelia vo svojej sťažnosti uviedli, nemožno usudzovať, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu má také nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver o jeho arbitrárnosti alebo o zjavnej neodôvodnenosti a v konečnom dôsledku o porušení označených práv sťažovateľov. Najvyšší súd sa podľa názoru ústavného súdu primerane vysporiadal s dôvodmi, pre ktoré bol návrh sťažovateľky na obnovu konania zamietnutý, a potvrdil tak uznesenie prvostupňového súdu.

Treba predovšetkým pripomenúť, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

12. Ústavný súd v uvedenej súvislosti ďalej poznamenáva, že na posúdenie povolenia obnovy konania je zásadne príslušný všeobecný súd. Skutočnosť, že sťažovatelia zastávajú iný právny názor, než prijali v tejto veci krajský súd a najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu v danej veci svojim vlastným. O svojevôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02). Podľa ústavného súdu však posúdenie sťažnosti proti uzneseniu, ktorým bol návrh na povolenie obnovy konania zamietnutý zo strany najvyššieho súdu, osobitne jeho závery, takéto nedostatky nevykazuje.

Z uvedeného vyplýva, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a možnosťou porušenia základného práva sťažovateľov zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru nie je taký vzťah, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie po jej predbežnom prerokovaní. Ústavný súd preto pri

predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľov v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Podobne je zjavne neopodstatnenou aj sťažnosť sťažovateľov v časti namietajúcej porušenie základných práv zaručených v čl. 37 ods. 3 listiny napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu, pretože vzhľadom na predmet napadnutého konania pred najvyšším súdom, t. j. rozhodovanie v súvislosti s povolením obnovy konania, absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením ich základných práv. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol ich sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. K námietke sťažovateľov, že uznesenie najvyššieho súdu je protiústavné pretože obsahuje viaceré rozpory, keďže nie je zrejmé, kedy najvyšší súd rozhodol, pretože sa uvádzajú dva rozdielne dátumy a vo výroku rozhodnutia je nesprávne uvedené meno obhajkyne sťažovateľa JUDr. J. Z., ktorej návrh bol zamietnutý, ústavný súd uvádza, že v danom prípade mali sťažovatelia o opravu chýb v písaní požiadať najvyšší súd.

15. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov (zrušením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, priznaním primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2010

